על גבי כלים על גבי בחמה על גבי רגלי

חבירו פסול ב: מנלן דתנא דבי רבי ישמעאל

הואיל ורצפה מקדשת וכלי שרת מקדשים

מה כלי שרת לא יהא דבר יחוצץ בינו לבין

כלי שרת אף רצפה לא יהא דבר חוצץ בינו

לבין הרצפה וצריכא דאי אשמעינן כלים משום

דלאו מינא דכשר נינהו אבל בהמה דמינא

דבשר הוא אימא לא ואי אשמעינן בהמה

דלא מינא דאדם הוא אבל חבירו דאדם הוא

אימא לא צריכא יותניא רבי אליעזר אומר

ברגלו אחת על הכלי ורגלו אחת על הרצפה

רגלו אחת על האבן ורגלו אחת על הרצפה

רואין כל שאילו ינטל הכלי ותנטל האבן

יכול לעמוד על רגלו אחת ויעבוד עבודתו

כשירה ואם לאו עבודתו פסולה בעי רבי

אמי נדלדלה האבן ועמד עליה מהו היכא

דאין דעתו לחברה לא תיבעי לך דודאי חייצא

כי תיבעי לך דדעתו לחברה מאי כיון דדעתו

לחברה כמה דמחבר׳ דמיא או דילמא

השתא מיהא הא תלישא רבה זומי בעי לה

הכי בעי רבי אמי דנעקרה האבן ועמד במקומה

מהו מאי קא מיבעיא ליה כי קדיש דוד רצפה

עליונה קדיש או דילמא עד לארעית דתהומא

קריש ותיבעי ליה כל העזרה כולה לעולם

פשיטא ליה דעד ארעית דתהומא קדיש והכי

קמיבעיא ליה דרך שירות בכך או ^ייאין דרך

שירות בכך תיקו: קיבל בשמאל פסול ור"ש

מכשיר: ת"ר סּוֹבאצבע וולקח ימלמר שלא

תהא קבלה אלא בימין באצבע יו ונתן מלמד

שלא תהא נתינה אלא בימין אמר ר"ש וכי

נאמרה יד בקבלה אלא באצבעו ונתן שלא

תהא נתינה אלא בימין הואיל ולא נאמרה יד

בקבלה קיבל בשמאל כשר ור"ש ממה נפשך

אי אית ליה גזירה שוה כי לא נאמרה יד

בקבלה מאי הוי ואי לית ליה גזירה שוה כי

נאמרה יד בקבלה מאי הוי אמר רב יהודה

לעולם לית ליה גזירה שוה והכי קאמר וכי

נאמר יד ימין בקבלה הואיל ולא נאמר יד

ימין בקבלה קבל בשמאל כשר א"ל רבה א"ה

אפילו נתינה נמי ועוד וכי לית ליה לר"ש ג"ש

יוהתניא ר"ש אומר כל מקום שנאמר יד אינה

אלא ימין אצבע אינה אלא ימין אלא אמר

רבא לעולם אית ליה ג"ש והכי קאמר וכי

נאמרה יד בקבלה הואיל ולא נאמר' יד בקבלה

אלא אצבע ואי אפשר לקבלה באצבע קיבל

בשמאל כשר אמר ליה רב סמא בריה דרב

אשיה לרבינא איפשר דעביד ליה אזן לשפת

מזרק ומקבל (6) בה אלא אמר אביי ו

כר.

עד ב מיי' פ"ה מהלכות צ'חת מקדש הלכה יח: עה ג מיי' שם הלכה יע: עו ד מיי' פ"א מהלכות צית הבחירה הלכה י:

הגהות הב"ח

(A) גמ' ומקבל ביה אלא:
(B) תום' ד"ה הואיל וכוי וי"ל
דהס מיילי כגון דכרין לולב
בסודרא ונוטל הסודר בידו
דהא ודאי לא הוי לקיחה אלא
היכא דכרין ליה ללולב:

לעזי רש"י

מאניק"ו אנש"א. אוזן, ידית (של כלי).

שינויי נוסחאות א] מלמדין מאי איכא למימר

הא איכא שתויי יין נמי דהוי ליה שלשה ושלשה לוחי ליה שלשה ושלשה מתובין הבאין כאחד לד"ה (כ"פ ש"מ וכתה"י): ב] פסל (פרי"ד, וכ"ה במתור): ג] ככתה"י כלים: ד] באצבעו (כתה"י, כ״ה במקרא): ה**ו אתי** (פרי״ד וברה במקרא). הן אתי (פרידה), ועיי אמרי לרופה דהקי הא אפיי נססלק קודם שטלד רב אשי. ועיי באות שאח"ז: ו] הדבר ברור כשמש דצ"ל אבוה. והוא רב אשי רבו של ר' יינאי ולבינו של רב סמלו, וכן הגיה הרש"א ז"ל בשם בעל התאור ז"ל בחגיגה ו א ע"ש היטב ותכיון שתחיבת אבוה לתיבת אביי נקל לטעות (מנחת יהודה). ור' באות שלפנ"ו: ז] ס"א דתרוייהו כראיתא בסנהדרין וה״ה נמי דהוי מצי למימר משום דהוי זר ושלא רחוץ ידים ורגלים שני כתובים הבאים כאחד דהא מחוסר בגדים גופיה לא דהא מחוסר בגדים גופיה לא כתיב ביה מיתה אלא משום דזר הוא. וחדא מינייהו נקיט (ש"מ, וכ"ה בכתה"י): ח] ס"ל מקדשת האדם לעבוד עבודה שם, דאינו יכול לעבוד במקום אחר. ויש גורסין הואיל ורצפה מקודשת כלומין לעמוד וכוי (ש"מ). ונכתה"י של רש"י הגי' מקודשת, וכן לקמן כד"ה וכלי שרת מקודשין. וכן גריס רש"י שבת יט ע"ב ולג ע"ב. ועי" ספנו יש עי כי ועג עי כי ועי רש"ש וראש המובח: מ] עי' באות שלפנ"ו: י] אחת מאבני הרצפה מקביעותה ומתנענעת לכאן ולכאן, הס"ל, ומה"ל נעקרה והשלל נמחק (ש"מ וציק): יא] שהיו מקדשין (ש"ח): יב] ל"ל ולדורשו (ש"מ, כ"ב וג'): יג] אבל מאצבע (ש"מ): יבן כ"ל ולדורשו (ש"מ, כי"ב וג׳): יג] אבל מאצבע לא יליף לה ימין ולקמן **בעי כו'** (ע"פ ד"ו, ב"ש, וכי יר] ג״ש (עדפרון, ב־ש, וביייי). יר] ג״ש דלקמן דילפינן ככ״ל (ש״מ): מו] בה נממק (ש״מ): מו] שהיא (בי״י): יו] בכי״כ מון שהיא (מידרשיה. ובכי״י :הוא דאיכא. וכגליון הוי איכא 'ח] דכתביה שהוא כל"ל (ב"ש) ם מייתרא (ש"מ): כ] ל"ל [מ"מ] מבנין אב (שים). ל"ס מחדא (בה"ז). ל"ל במה מצינו (גליון): כא] ל"ל ובסנהדרין (שמכ"י ורש"ש): כב] נלל"ל מקודשת. וע" לחת מ": כבן מלכ" מקודשת. וע" לחת מ": כבן אבל מה ל?"ל (ש"ח: כדן ג" ש"מ וי"מ הואיל וכור ומד"מ: כהן ל"ל בכלי (ד"ח: כון מ"ש דחשיב ליה וכור ההוא גמי דכריך כל"ל (מ"מ): כז] בסודרא ונוטל שני ראשי הסודר ובאותו ענין סר' (ש"ח): כה] יש למחוק מירון זה דלפ"ד כ"ש דקשיל דרצה מדרצה עי"ש בסוגיל דרצה מדרצה עי"ש בסוגיל (צ"ק וח"נ ועע"ש): כמן ל"ל דהוי (שמכ"י): לן נר' למחוק תיבות דמחוסר בגדים, ולגרוס אלא משום דור הוא כו'. וע' מד"ה אימא ולעיל אות ז:

ליקוטים

הואיל ורצפה מקדשת כו'. ר"ל העזרה תקדש הנכנס בתוכה כמו שמקדשין כלי שרת הדבר הנכנס

לי עסקינן כגון שכושל החילון מתחתיו דלל מהכי כלל לפנימי : שמקדשין כלי שרת הדבר הנכנס בינו לבין הכלי אף קרקע לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה בין שיהא החוצץ כלי או אדם או בהמה. (ממניס נפסמיש) כל כהן העוסק בינו לבין הכלי אף קרקע לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה בין שיהא החוצץ כלי או אדם או בהמה. (ממניס נפסמיש) כל כהן העוסק בעבודה צריך שיהו רגליו עומדות על הרצפה כך שנינו בובחים האכל ורצפה מקודשת וכלי שרת מקדשים מה כלי שרת לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה, מעתה בינו לבין כלי שרת ר"ל שאם היה דבר חוצץ בין דיו ובין הכלי שעובד בו פסול, אף רצפה לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה, מעתה היה עומד על גבי כלים או על גבי רגל חבירו פסל. שמא תאמר והרי רגל חבירו מין במינו הוא, מכל מקום אין חבירו היו עומד על גבי בהמה ועל גבי כלים או על גבי רגל חבירו פסל.

מבטלו אצלו עד גמר עבודה אלא דעתו לסלקו לשעתו ואף כשתאמר שיבטלהו בהדיא בטלה דעתו ולא בטלה רגלו. (מסיכי יומס נמ.)

לזר הוא והזר הקרב יומת משום דאשכחן דזר הוי במיתה ולכך אמרינן דלא ילפינן מיתה מהא הדרין [שם] אין בגדיהן עליהן דקרייה רחמנא זר ולפירוש הקונטרס דיליף מבינייא פו קשה דהוה ליה שני בתובים הבאין כאחד אין מלמדין לחוד יין הוה ליה דחמר מלמדין או שתויי יין הוה ליה לחוד דאמר מלמדין או שתויי יין הוה ליה לחודים הבאין מלמדין: עומד שלישי ושלשה לד"ה יאין מלמדין: עומד שלישי ושלשה לד"ה יאין מלמדין: עומד

זר הוי קרא שלישי וא"כ ליהוו שלשה כתובין הבאין כאחד ולמאי

דפרישית אתי שפיר דמיתה דמחוסר בגדים לא מיתורא יש אלא

דהוי זר ושלא רחוץ ידים ורגלים שני כתובים הבאין כאחד דהא מחוסר בגדים גופיה לא כתיבא ביה מיתה אלא משום דור הוא וחדא מינייהו נקט ואי איפשר לומר כן דבהדיא אשכחן מיתה במחוסר בגדים בפרשת ואתה תלוה ומיהו פירוש הקונטרם על כרחין עיקר דבסנהדרין סוף פרק הנשרפין (דף פג: ושם ד״ה אין) יליף בהדיח מחוסר בגדים במיתה משום דהוו להו זרים דאין בגדיהם עליהם אין כהונתן עליהן ומיתה דכתיבא בפרשת ואתה תלוה מפרש ה"ר יעקב מאורלינש דבמכנסים כתיב וקרא דוחגרת דדריש מיניה בריש פירקין י בסנהדרין כאן אין בגדיהם עליהם אין כהונתן עליהם והוו להו זרים אינטריך לשאר בגדים ומיניה לא הוה ילפינן מכנסים דלא כתיבא בההיא פרשתא ומיהו למאן דמרבי ביומא (דף ה:) מכנסיים מוזה הדבר [וי"ו מוסיף על ענין ראשון] קשה מיתה דכתב רחמנא גבי מכנסים למה לי ועוד קשה לפירוש הקונטרס דליהוי זר ומכנסים ושלא רחוץ שלשה כתובים: הואיל ורצפה מקדשת כבו. דוד קידשה כדפירש בקונטרם

ואע"ג דשלמה כנה הבית דוד קידשה כדאמר לקמן בשמעתא כי קדיש דוד וכו' ובירושלמי דפרק ב' דשבועות אמרינן דוד זה מלך גד זה נביא. ומה בש שפירש בקונטרס שקידשה בשתי תודות ובשיר אינו כן דעזרה אינה מקדשה בשתי מודות אלא בשירי מנחה כדאימא

בשבועות (דף מו.) בין: הואיל ורצפה מקדשת. פירוע דמקדעת האדם לעבוד עבודה עם דאינו יכול לעבוד במקום

עבודה שם דאינו יכול לעבוד במקום אחר וכלי שרת פירוש בגדי כהונה מקדשין האדם לעבוד עבודה מה כלי שרת לא יהא דבר חולן בינו לבין כלי שרת דהא כתיב על בשרו כדאמרינן לעיל (דף יט.) ובגדי כהונה קרי להו כלי שרת כדאמר לעיל (דף יג.) שתהא בכהן כשר ובכלי שרת ובקונטרס פי׳ שבכלי כהו שרת ממש שלח יהא דבר חולך בין כהן לכלי שרת בקבלת הדם כדכתיב ולקח הכהן שתהא לקיחה בעצמו של כהן ואם תאמר מדחשיב כו ליה הכא חלילה ולעיל [יט.] נמי דפריך ותיפוק לי משום חלילה וגבי ההוא דכריך ידיה בשיראי (פסחים דף נו.) אלמא לקיחה ע"י ד"א לא שמה לקיחה ובפ׳ לולב הגזול (סוכה דף לו.) קאמר רבא דלקיחה ע"י דבר אחר שמה לקיחה ויש לומר דהתם ^(ב) [לא] מיירי כגון דכריך ידיה בסודר ונוטל לולב דהא ודאי לא

הוי לקיחה אלא דכריך ליה ללולב בסודרא כיו ונוטלו ובאוחו ענין מייתי רבא ראיה מאוזב וכן לריך לומר מחוך שמעתא דהחם [דף א:] דקאמר רבא גופיה מין במינו אינו חולץ הא בשאינו מינו חולץ ואמאי והא לקיחה ע״י דבר אחר שמה לקיחה ושמא כיו חד מינייהו רבה ולמאי דפרישית ניחא דכי כריך ליה ללולב בסודר אף על פי שאינו חיבור

גמור הוי כמו בית יד ולהכי חשיב ליה לקיחה וקלת קשה מההיא דיומא (דף נח.) דקאמר הניח מזרק בחוך מזרק מהו מאי קא מיבעיא ליה הא כי האי גוונא הויא לקיחה על ידי ד"א שמה לקיחה דליהוי ביו חיצון בית יד לפנימי ויש לומר דאי אחיז ליה חיצון בדופניו שמטלטל הפנימי על ידו הכי נמי דהויא לקיחה מטעם בית יד אלא הכא במאי עסקינן כגון שנושא החיצון מתחתיו דלא מהני כלל לפנימי ©:

שני כ**סובין הבאין כאחד.** דבתרוייהו זו כתיב קראי למיתה בסנהדרין באלו הן הנשרפין [פג:] וטובא קשיא לי בגוה חדא דמה לו ללמוד מהן הא מיתה בגופה כתיב דכיון דזר הוא והזר הקרב יומת דהא מחוסר בגדים נמי הכי ילפינן ליה בסנהדרין [שם] אין בגדיהן עליהן

אין כהונתן עליהן והוו להו זרים ועוד א"כ חילול עבודה לא נילף מיניה דבחילול נמי קראי טובא איכא: הואיל ורלפה מקדשת חו. לעמוד לשרת שהרי דוד קידשה בשתי תודות ובשיר של פגעים כדאמרינן לקמן בשמעתין כי קדיש דוד כו': וכלי שרת מהדשיו מו. כדכתיב וימשחם ויהדש אותם (במדבר ז): לא יהא דבר חולך בין כהן לכלי שרת. בקבלת הדם כדכתיב ולקח הכהן (ויקרא ד) או שתהא לקיחה בעלמו של כהן: ולריכא. למיתני במתני׳ חלילת כלים ובהמה ורגל חבירו לפי הסדר שנשנו בה: דלאו מינא דבשר אדם הוא. וכיון דאינו ממין אדם כלל הוי ש' מין בשאינו מיכו וחולך: רגלו אחם על האבן. שמוטלת על הרלפה ואינה מן הרלפה: נידלדלה. אבן אחת יו מאבניה מקביעותה ומחנענעת ברלפה: נידלדלה. לכאן ולכאן: נעקרה. לגמרי והגומא נראית שם ועמד בגומא ועבד: כי קדיש דוד. שהיה או מהדש אותה בשתי תודות ובשיר של פגעים כדתנן במס׳ שבועות (יד. טו:): מיבעי ליה כל העורה כולה. שנטלה רלפה שלה: דרך שירום בכך. מי הוי אורח ארעא ומיקרי שירות או לא: באלבעו ולקח. דכתיב ולקח הכהן מדם החטאת באלבעו ונתן על קרנות הטילו הכתוב לחלבע בין . קבלה לזריקה דורשהו יבו לפניו ולאחריו לומר שלא יהיו אלא בימין דילפינן לקמן בשמעתין כל מקום שנאמר אלבע אינו אלא ימין: וכי נאמרה יד בקבלה. קס"ד דאם נאמרה בה יד הוה ר"ש מודה בה אבל יו באלבע לא יליף בה ימין. לקמן בעי לה ומשנינן לה: אלא באלבעו ונהן כו'. בהא מודינא לך דוריקת חטאת בעיא ימין: ור"ש. דחמר חי הוה כתיב בה יד הוה יליף לה ימין ומאלבע לא יליף: ממה נפשך אי אים ליה ג"ש דו. דילפינן יד יד דקמילה ממלורע דכתיב ביה על בהן ידו הימנית אף כל מקום שנאמר יד אינה אלא ימין: כי לא נאמר יד בקבלה מאי הוי. הרי נאמר בה אלבעו ונילף אלבע אלבע נמי מהתם דכתיב במצורע [שם] וטבל הכהן את אצבעו הימנית: ה"ג לעולם לית ליה ג"ש וה"ק וכי נאמר יד ימנים כו': אלא אמר רבא לעולם אים ליה ג"ש וה"ק וכי נאמר בה בו יד בקבלה. אי הוה כתב יד שהיה יו ראויה לאחוז בכלי ולקבל הדם הוא יו איכא למידרש נמי אקבלה והואיל ולא נאמר כאן יד אלא אנבע ואי אפשר לקבל דם בכלי באנבע לבדה ע"כ משום נתינה הוא דכתיב יחו בה שהוא

ראוי לה ולא משום קבלה נמצא שאף אלבע לא נאמר בו לפיכך קיבל בשמאל כשר: אוון. כמו שעושים לכדים של חרם שקורין מאניק"ו: ומקבל ביה. בההוא אוון מקבל את הדם באלבע שחוחב אלבעו לחוכה ונושא את המורק ומקבל: נדרש.

ל) קידושין כד. וש"כן, כ) שם לה., ג) חוספתא קרבנות פ"א לה., שה תוספתא קרבנות פ"א ה"ה, שבה צגי, כעי"ז עירובין הנה. סוב, דו לקמן כו. ד"ה שלתן חוס יותל מוס יותל אות. כן נעיין מוס יותל ביה ה"א, ג) [מנתות יע. ע"שן, מ" לקמן מזי, ע" סובה ה"ה, מ" לקמן מזי, ע" סובה לוי, מ" סובה לוי, ע" סובה לוי, ע" מו בסמרים מו. ד"ב ע" ווע"ע מוי פסמרים מו. ד"ב לכין וניוותל זמ. ד"ה מין ובסוכה לו. ד"ה מ" כי ה"כן ובשינאן:

תורה אור השלם

1. וְלְקָח הַבּהַן מָדֵּם הַחְשָּׁאת בְּאֶצְבְּעוֹ וְנָתוֹ עַל קַרְנֹת מְוְבַּח הָעלְה וְאֶת דְּמוֹ יִשְׁפַּךְ אֶל יְטוֹד מִוּבַח הַעלְה: ויקרא ד, כה מִוּבַח הַעלְה:

מוסף רש"י

שייך לעמוד קודם

אלא באוכל מזבחו ביום השלישי חנת בחוכל תובחו ביום השנישי הכתוב תדבר וכי אפשר לותר כן, מאחר שהוכשר חור ויפסל, ואם לא ירלה לא יתכפר האוכל נותר קאמר, וכי יש כפרה לחייבי כריתות, ועוד לא ירצה הקרבן כרימות, ועוד לא ירלה הקרבן משמע, זמו מי אלטרין למיומר דלין לא מכפר על המחוייב כרת, והא עון הקדשים כמיב ולא עון האוכלים, וכלישנא קמא גרסיץ להאי פיגול ולהאי נותר משום להאי פיגול ולהאי נותר משום דמוייב מדכש הוא ונקט לישנא בישא רברי. הא לשון מעמה הוא, בישא רברי. הא לשון מעמה הוא, מעמה אי אמר מולא שיהם נואל שיהם עול אלל שון הרבו טימולא ביה עול של אלל שון הרבו טימולא ביה עולים של אלא עון קרבן טומאה, ומאי שנא דשדינן ליה לקולא, הואיל ומצינו בה קל אחר שהותרה לזבור מכלל איסור שביחיד, הלכך שדי ביה נמי לקולא שיהא הליץ מרלה אותה בהרבו יחיד (יומא ז:). או: הא כמו הרי, כלומר הרי יש לך להבין על ארי, כטומר הרי יש כך להבין על כרחך שאין לך עון הקדשים שיוכל צין לרצות עליו אלא עון טומאה, ומאי שנא טומאה מפסול יוצא ושאר הפסולין: שהותרה ושאר הפסולין: שהותרה מכללה בצבור. דנדחית מפני מכדדה בצבור. דנדמים מפני קרבן לצור, דכמיב במועדו ואפילו בשבת ואפילו בטומאה, וכיון דהיקלת אצלה לכך, היקלת אף ביחיד שלא הותרה אצלו לכתחילה בלא לין ירלה הלין עליה (פחחים בלא לין ירלה הלין עליה (פחחים מום אבל ערל. שמתו לחיו מחמת חום אבד ערד. שמח חחיי מחמת מילה. וכן אונן ששימש, וכן מי ששימש מיושב, דכל הני כולהו קים להו בהו דמחלי עבודה, אפילו הכי לימנהו במיסה אלא באזהרה (סנהדרין פג.): ע"כ מעמ' קודם (טנחודין פג): ע"כ מעמי קודם אין מלמדין: מדלה כמני לחד ונגמור כולהו מיניה (קידושין כד.) מדהדר כמביה לחידן ולה ילפל מחבריה, ש"מ דקרל דוקל הני קחמר (פטחים מה.) הואיל . ורצפה מקדשת. נית המוקד לשכה גדולה היא שהכהנים מתחממין שם במדורות אש הנסקת תמיד מפני שמהלכים יחפים על רלפת שיש בעזרה כדאמריגן בזבחים הואיל ורלפה מקודשת דכתיב קדש המלך את תוך החלר וכלי שרת מקודשים דכתיב וימשחם לכל חולן כו' (שבת יט:): לא יהא לכל חולץ מי שבת ים: לא יהא דבר חוצץ בין כהן לכלי שרת דבר חוצץ בין כהן לכלי שרת. ולקם סכסן ותק סכסן כעיק, דמשמע בעלמו על ידו ולם עייד לחמים (עדיד קה:) לא יהא דבעיון לעמוד לבין הרצפה. דבעיון לעמוד לשרת, והוצפה בעייד במתוד בשתת בשתת ביו. עמילה (פסחים סה:): רגלו אחת על הכלי כו׳. כהן העומד על גבי כלי או על גבי אבן או שום עבודתו פסולה, דכתיב (דברים יח) ושרת ככל אחיו הלוים העומדים, שתהא עמידתו כשאר אחיו (שבת שנואה עתידתו כשתר מהיד ושבה צג:) נחינה. מתכת הקרן דמובח: וכי נאמרה יד בקבלה. כלומר וכי נאמרה אלצע בולקח והלא בונתן הוא אמור (מנחות יש:):

שימה מקובצת

שני בתובין. פ״ה וה״ה כו׳ אלא משום דמחוסר בגדים לן כו׳. וזה דוחק דכ״ש דבאים כאחד. ולפי

ידה זותן דכ"ש לכם למוד. זכם ממוד. זכם ממוסר בגרים ושלא למוך רגלים פסול מטעם זרות, ומה דלא נקיט זר ונקט הני דמניטן מה שפרשם זרות ספוליט ושום, ממוסר בגרים ושלא רמוך רגלים פסול מטעם זרות ספוליט משום) זרות כגון יושב אי לא כמיב מימה בגופייהו וכגון מחוסר בגדים ושלא רמוך רגלים אש"ג. (דספלייה) דספולייהן משום זוחת לא הי בסו מימה אי לא דכמיב בגופייהו ומשוך כך נימא הא דקשה דלמה אינטרייך למכתב מימה בגופייהו מיפוק ליה משום (דספלייה) [דספולייה] מטעם זרות וברות כמיב מימה, והילכך נימא משום דכל עיקר מימה שנכתבה בגופייהו הייט לאשמושינן בעלמא ליה משום ללא לממיב בגופייהו הייט לאשמושינן בעלמא משום דכל עיקר מימה שומה באר דסבלי מעשם זרות לכל שם מיזב משים ונותרים: